

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 38/2019-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho o ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, Mlynárska 15, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cbi 7/2016 a jeho uznesením z 20. septembra 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva [REDACTED], vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 325,42 € (slovom trisdvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Tibora Sásfaiho, Mlynárska 15, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2018 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cbi 7/2016 a jeho uzneseniami zo 4. októbra 2017 a z 20. septembra 2018.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca žalobou podanou okresnému súdu domáhal určenia, že jeho pohľadávka voči spoločnosti KONZEKO, spol. s r. o. (ďalej len „žalovaná“), v celkovej výške 204 750 € je, čo sa týka prihláseného právneho dôvodu a v celej prihlásenej výške, uplatnená a prihlásená v reštrukturalizačnom konaní po práve ako pohľadávka nezabezpečená a v celom prihlásenom rozsahu je nesporná a zistená. Uznesením okresného súdu č. k. 29 Cbi 7/2016-73 z 20. júla 2017, ktoré sa stalo právoplatným 31. augusta 2017, bolo konanie zastavené (späťvzatie návrhu, pozn.) a žalovanej bola priznaná plná náhrada trov konania. Následne uznesením vyššieho súdneho úradníka okresného súdu č. k. 29 Cbi 7/2016-90 zo 4. októbra

2017 bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 3 284,93 € na účet jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu sťažnosť. Argumentoval, že išlo o určovaciu žalobu, v prípade ktorej je predmetom konania určenie pravosti pohľadávky, nie teda nárok na zaplatenie pohľadávky. Preto pri výpočte trov konania sa neaplikovalo správne ustanovenie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej aj „tarifa“ alebo „vyhláška“). Pri určovaní výšky základnej odmeny za jeden úkon právnej služby poskytnutej právnym zástupcom žalovanej mal okresný súd vychádzať z § 11 ods. 1 tarify [v súlade s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v jeho uznesení č. k. III. ÚS 534/2011-8 z 13. decembra 2011, z ktorého vyplýva, že žaloba o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky z dôvodu jej popretia je určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, resp. teraz § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Pri posudzovaní náhrady trov konania v prospech úspešného účastníka platí, že výška tarifnej odmeny jeho advokáta sa určuje podľa § 11 ods. 1 tarify ako v spore s neoceniteľnou hodnotou veci.

3. Uznesením sudcu okresného súdu sp. zn. 29 Cbi 7/2016 z 20. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bola sťažnosť podaná sťažovateľom zamietnutá s tým, že vyšší súdny úradník okresného súdu postupoval správne, keď za tarifnú hodnotu v zmysle § 10 ods. 2 tarify považoval pohľadávku vo výške 204 750 €. Sudca okresného súdu svoje uznesenie nijako ďalej neodôvodnil, len vyhlásil, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením žalovanej k podanej sťažnosti.

4. Uznesením sp. zn. II. ÚS 38/2019 z 31. januára 2019 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa v rozsahu uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) a vo zvyšnej časti odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Ústavný súd označeným uznesením zároveň podľa § 52 ods. 2

zákona č. 38/1993 Z. z. odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu do právoplatnosti rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľa vo veci samej.

5. Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval okresný súd na vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa. Na výzvu ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu vyjadrením sp. zn. 1 SprV/130/2019 z 28. februára 2019, v ktorom najmä uviedol:

„Zákonný sudca v danej právnej veci vyslovil svoj právny názor, že incidenčné žaloby, teda žaloby na určenie popretej pohľadávky sú v zmysle ust. § 124 ods. 5 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov je potrebné podľa Civilného sporového poriadku kvalifikovať ako konania o určenie inej právnej skutočnosti ako to vyplýva z osobitného predpisu. Iná právna skutočnosť pre účely incidenčného sporu má širší význam v zmysle ust. § 137 písm. d/ Civilného sporového poriadku ako bol pojem určenie práva podľa ust. § 80 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku...

... Zároveň Okresný súd Košice I súhlasí s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnej veci upustil od ústneho pojednávania o prijatých sťažnostiach, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

6. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu bolo aj stanovisko zákonného sudcu, ktorý v podstatnom k veci uviedol:

„Systematický výklad ust. § 124 ods. 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a ust. § 137 písm. d) CSP vedie k nasledujúcemu záveru: incidenčné konanie je konaním o inej právnej skutočnosti, ktorou nie je len určenie danosti pohľadávky v reštrukturalizácii, ale aj výška resp. rozsah nároku ako samostatná zložka tejto právnej skutočnosti.

Zavedením samostatného konania podľa ust. § 137 písm. d) CSP teda došlo k prelomeniu nazerania na incidenčné konanie, len ako na konanie o určovacej žalobe pre určenie práva. Na základe vyššie uvedeného je potrebné na vec vzťahovať ust. § 10 vyhlášky s poukazom na hypotézy podľa § 10 ods. 2 vyhlášky: za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.“

7. Ústavný súd písomne vyzval právneho zástupcu sťažovateľa listom z 15. mája 2019, aby zaujal stanovisko k vyjadreniu okresného súdu, ak to považuje za potrebné, a oznámil ústavnému súdu v lehote 10 dní od doručenia výzvy, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Zároveň ústavný súd vo výzve uviedol, že ak sa sťažovateľ v určenej lehote nevyjadrí, ústavný súd bude toho názoru, že sťažovateľ súhlasí s upustením od verejného pojednávania vo veci. Predmetná výzva bola právnenému zástupcovi sťažovateľa doručená 15. mája 2019 a dosiaľ na ňu nereagoval.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) účinného od 1. marca 2019, ktorý sa pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 (§ 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde), upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola meritórne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení, ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľ v posudzovanej veci na základe argumentácie, ktorej podstatná časť je uvedená v bode 2 odôvodnenia tohto rozhodnutia, namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bolo podľa § 250 ods. 2 v spojení § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté o výške náhrady trov konania iniciovaného žalobou sťažovateľa o určenie, že jeho pohľadávka voči žalovanému v sume 204 750 € je, čo sa týka prihláseného právneho dôvodu a v celej prihlásenej výške, uplatnená a prihlásená v reštrukturalizačnom konaní po práve ako pohľadávka nezabezpečená a v celom rozsahu je nesporná a zistená, došlo k porušeniu jeho označených práv.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou stabilnou judikatúrou v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 56/05). Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania,

resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997, Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska).

14. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd (aj vo svojej doterajšej judikatúre) zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, a to napr. vtedy, keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). V súlade s označenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal aj sťažovateľom namietané porušenie jej označených práv napadnutým uznesením okresného súdu.

15. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta (podľa neho) nesprávny postup okresného súdu pri vyčíslení výšky (právoplatne priznaného) nároku na náhradu trov konania, ktorý našiel svoje zhmotnenie vo výroku napadnutého uznesenia okresného súdu, s ktorým nesúhlasí. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd pri vyčíslení trov právneho zastúpenia žalovaného vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny určenej podľa § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, teda (ako konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia) „za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom sporu“.

16. Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 1 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená

pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

17. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v prvom rade poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v spojení s § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku [resp. v súčasnosti v spojení s § 137 písm. c) a d) CSP] má rozhodujúci význam najmä v ňom uvedené slovné spojenie „ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch“. Vyjadriť hodnotu (v danom prípade práva) predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov (resp. strany) meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní (m. m. II. ÚS 492/2013, IV. ÚS 187/2018).

18. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci bolo predmetom konania pred okresným súdom rozhodovanie o určení pravosti pohľadávky, a nie nárok na zaplatenie (tak ako to právne posúdil aj sťažovateľ, pozn.). Práve vzhľadom na predmet sporu, ktorým bolo určenie, že prihlásená pohľadávka je v celej svojej výške uplatnená a prihlásená v predmetnej reštrukturalizačnej veci po práve a je nesporná a zistená, nemožno podľa názoru ústavného súdu pri určovaní tarifnej odmeny za poskytnuté právne služby vychádzať z hodnoty pohľadávky, ktorá bola prihlásená do reštrukturalizácie. Výsledok konania o určení, že určitá pohľadávka je v istej sume riadne prihlásená, je nesporná a zistená, totiž nezakladá priamo nárok na jej uspokojenie. Rozhodnutie všeobecného súdu o tom, že určitá prihlásená pohľadávka v reštrukturalizačnom konaní je v istej výške nesporná a zistená, je rozhodnutím o otázke určenia rozsahu práv uplatniteľných v reštrukturalizačnom konaní. Otázka, v akom rozsahu bude táto pohľadávka uspokojená ako tzv. „hodnota alebo cena práva“, je predmetom až ďalšieho priebehu reštrukturalizačného konania, preto rozhodovanie o pravosti pohľadávky má tak v danom prípade na sťažovateľa ako žalobcu len nepriamy materiálny dosah. Vo svojej podstate

možno právne účinky takéhoto rozhodnutia v príslušnom konaní charakterizovať ako vyriešenie predbežnej otázky, ktorá je relevantná pre následný priebeh reštrukturalizačného konania. K obdobným záverom už dospel ústavný súd pri posudzovaní rozsahu náhrady trov konania v konaniach o určenie, či nehnuteľnosť patrí do dedičstva (II. ÚS 807/2016, m. m. IV. ÚS 574/2013, IV. ÚS 187/2018). Vychádzajúc z tohto právneho názoru je potom pri rozhodovaní o trovách konania o určenie pravosti pohľadávky namiesto určenie základnej sadby tarifnej odmeny advokáta podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, nie podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, pretože hodnotu určovaného práva objektívne nie je možné stanoviť.

19. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom uznesení aplikoval nesprávnu právnu normu [§ 10 ods. 2 vyhlášky namiesto § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky], čím poprel podstatu a účel relevantných, na posudzovanú vec sa vzťahujúcich právnych noriem, v dôsledku čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

20. Nesprávna aplikácia právnych noriem pri určovaní výšky náhrady trov konania mala nepochybne za následok neprijateľný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa a jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo aj k porušeniu tohto označeného základného práva napadnutým uznesením okresného súdu (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

21. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

22. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

23. Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené označené práva sťažovateľa, rozhodol zároveň podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o zrušení označeného rozhodnutia všeobecného súdu a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľa vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu). Po zrušení napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátení veci na ďalšie konanie bude okresný súd povinný opätovne rozhodnúť o trovách konania, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).

24. Sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd v prípade vyslovenia porušenia jeho označených práv napadnutým uznesením okresného súdu zároveň priznal finančné zadost'učinenie v sume 6 000 €.

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, finančné zadost'učinenie.

26. Priznanie finančného zadost'učinenia je fakultatívne. Ústavný súd finančné zadost'učinenie sťažovateľovi nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa sa v tomto konaní náprava dosiahne najmä zrušením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Okresný súd bude totiž v ďalšom rozhodovaní viazaný právnym názorom vyjadreným v tomto rozhodnutí podľa § 134 zákona o ústavnom súde (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

27. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právny zástupca sťažovateľa si nárok na náhradu trov konania uplatnil, avšak trovy konania nevyčíslil.

28. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Odmenu priznal za dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie sťažnosti, vychádzal pritom z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá bola 921 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2018. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2018 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 153,50 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 162,71 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2018, t. j. za dva úkony 325,42 €. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, tak ako to vyplýva zo súdneho spisu, predstavujú sumu 325,42 €, preto ich ústavný súd sťažovateľovi priznal v tejto sume (bod 3 výroku tohto rozhodnutia).

29. Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

30. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

31. Nad rámec tohto nálezu ústavný súd považuje za žiaduce konštatovať, že právna úprava, ktorá neumožňuje v konaní pred všeobecnými súdmi korigovať nesprávne (nezákonné) rozhodnutie prvostupňového súdu o výške trov konania, ktoré z povahy veci podlieha ústavnej ochrane v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, zbytočne zaťažuje ústavný súd

rozhodovaním o veciach, ktoré by mali byť z hľadiska jeho ústavného postavenia *a priori* z jeho právomoci vylúčené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019